

стави за мигъ безпомощния юноша, изоставенъ въ безмилостни ромейски ръце, и парлива жалостъ сви сърдцето му. Не! не! Никога. Той не можеше да пожертвува Иваница. А цѣль народъ бѣ повѣрилъ довѣрчиво съдбата си въ неговитъ ръце. Биваше ли, можеше ли Асѣнь да се противопостави на това, което трѣбваше да стане ...

Той махна отчаяно съ ржка и се обърна къмъ тѣлохранителитъ, които бѣха застанали на петъ-шестъ крачки задъ него. Едритъ мизийци поеа кожуха и черната му самурена шапка.

— Хайде — каза Асѣнь и потърка ръце, тръпнещъ отъ хладъ и тъга.

Иванко го последва покорно. Щомъ зърнаха царя велможитъ скочиха на крака, и го заобиколиха съ весели приветствия. Асѣнь цѣлуна ржка на архиепископа и седна до него край огнището. Слабото му тѣло се изгуби въ огромния джбовъ столъ, украсенъ съ изкусна рѣзба. Столницитъ налѣха отново вино въ купитъ, и гоститъ пиха на здравица за младенеца. Следъ това всички се прѣснаха пакъ изъ стаята, за да продължатъ прекъснатитъ разговори.

Червеникавото сияние на жаравата се смѣсваше съ бледата свѣтлина, която се цедѣше презъ мѣтното стъкло на прозорчето и покриваше лицата на мѣжетъ съ топли розови сѣнки. Всѣки различно тѣкуваше думитъ на императоръ Фридрихъ, даваше мнения, съвети, вещаеше — орѣбваше малко отъ купата си — и пакъ започваше отново. Защото всички разговори се въртѣха като въ омагьосанъ кръгъ, само около царския заложникъ. Да не бѣше Иваница пленникъ на Визансъ! Но никой не дрѣзваше първи да предложи тежката жертва. Асѣнь самъ трѣбваше да реши ...

Въ това време, горе, при родилката, се бѣха събрали най-знатнитъ търновски госпожи. Широка южна стая, съ низкъ дървенъ таванъ и издълбани въ стенитъ пейки, бѣше препълнена съ баячки, стари жени и прислужници, които разнясаха на гостенкитъ сладки, медовина и сушени зарзали. Върху низка, широка постеля, покрита съ бѣло